

ORKDAL MENIGHETSBLAD

Nr. 6

JUNI 1980

30. årgang

Einskap i kjærleik

Soga fortel oss at Karl den 5. - spansk konge og tysk-romersk keisar streva heile si tid med å få alle hoff-folka sine til å tenkja eins. Då han i sine eldre år oppdaga at han hadde mislukkast — gjekk han i kloster og der heldt han fram med strevet på eit anna vis. No var det ei mengd med klokker han ville freista å få til å gå på sekundet likt. Men som rimeleg var, mislukkast han i dette og.

Vi kan le åt ei slik soge, men like fullt er det også moderne menneskjer i dag som i røynda strevar etter å få alle andre til å tenkja presist likt med seg sjølv. Diverre er det også slik med mange kristne. Vi tykkjer at vi sjølv einast har funne den nøyaktige trua og alle som da skil seg noko ut ifrå vår meining, kan ikkje tru rett. Sjølv sagt er det grunnsanningar som ikkje kan fornektast. Ein kristen kan til dømes ikkje gjera Guds son, Jesus Kristus til eit menneske om det så var aldri så stort eller godt. Men altfor tidt vert det også små strå av eit «paveskjegg» som skilde. Så stemplar vi kvarandre som høg- og lågkyrkjelege og så skulle alt vera sagt, meiner mange. Det har hendt at einskapsbandet brast på uvesentlege ting og surdeigen som vi kristne skulle vera, vart ikkje dugande — men misste si kraft. Kor Frel-saren må syrgja når han ser oss slik. Han som sa: «På det skal alle kjenna at de er mine læreseinar om de har kjærleik innbyrdes».

Johannesevangeliet 17. kap. (v. 20 - 21) fortel oss om nett dette

problem. Det er i tredje delen av «Jesu øvsteprestbøn», og her ber han for læresveinane sine til alle tider og frå alle generasjonar, altså også for oss idag. Han ber om at vi alle må vera eit. Ikkje slik å skyna at denne einskapen skal vera ei uniformering, men einskapen skal vera sams kjærleik i Jesus Kristus som vi trur på som Herre og Frelsar. Einskapen skal koma til uttrykk i at vi eig den same kjærleik og fred, herlegdom, nåde og sanning. Men då må Guds heilage Ande få leiinga hjå oss. Guds Ande kan ikkje koma i strid med seg sjølv. Får difor den same Ande råde i alle kristne, så vil den gjeva oss kjærleikens einskap enda om vi ikkje såg likt på «heile paveskjegget». Guds Ande ville frelsa oss ut frå sjølvsykje og egoisme, frå einøygd, hardt og maktsjukt sinnelag.

Skal einskapen mellom dei kristne verta eit vitnemål for dei ikkje truande så må einskapen syna seg i kjærleiken dei har åt kvarandre.

Kor lett er det ikkje å gløyma dette? Lettast når det kjem prestisje inn i bildet. Da hender det så lett at «kyrkjefyrstar» heng kvarandre ut i aviser istadenfor å gå å tala ut med kvarandre med brorskapens kjærleikssinn. Eg er viss om at Paulus hadde Jesu ord om innbyrdes kjærleik, i tanken — då han i 1ste korintherbrevs 13de kapittel skreiv: «kjærleiken er langmodig, er velviljug, kjærleiken bær ikkje avund. Kjærleiken briskar seg ikkje og bles seg ikkje opp», osv. --- Og «kjærleiken tål alt». Gjer vi det?

K. R.

Landet vårt

*Jeg tenker på Norge, landet vårt,
med tinder daler og vann.
En vinterdag kan det synes litt grått,
men det er vårt dette land.
Når våren kommer og smelter vekk
«kong vinter's» kalde famn,
da vil vi elske landet vårt,
og Norges eldgamle namn.*

*Det spirer, lever og vokser fram
og til slutt det folder seg ut.
Det puster og lever hvert eneste gram
av landet vårt med fjell, daler og nut.
Du går og ånder inn vår og duft,
du føler ingen sorger mer, i denne lyse
gryende luft!*

*Du kan se skjønnhet i et brukket tre.
Du tenker på hva det var.
Så rank og så sterkt
at det ikke falt ned,
sto det prydet med grønne bar.
Det gikk med treet som med mange
av oss,
det bøydtes for stormens tross.*

*Det spirer mangt her på Norges jord,
av ondhet, godhet og fred.
Men den viktigste spiren
vi fikk av mor,
og den bringes til neste ledd.
Den spiren, det er Guds frykten,
som skinner for fot lik lykten.*

Hildur Sørdal

SLEKTERS GANG

Døpte

ORKLAND:

25.05. Ingunn Steinvik

ORKDAL:

15.05. Bente Metliås

25.05. Berit Gården

15.06. Rune Bjørkli

Irene Risa

22.06. Kjell Arne Rønning

Arne Olav By

Heidi Haugen

ORKANGER:

11.05. Frank Morten Flaten

01.06. Sindre Skarbo

01.06. Jannicke Gimnes

Vigde

ORKLAND:

14.06. Inge Johann Landstad og

Gunn Helen Hongslo

14.06. Trond Fineidet og

Sigrun Oddveig Karlson

ORKDAL:

24.05. Jan Erik Sundli og

Brit Johanne Schjelland

07.06. Geir Sommervold og

Toril Nilsen

21.06. Per Olav Fossum og

Tove Skjetne

Pål Skaugen og

Hanne Marie Bjørnaas

SØVASSKJØLEN
FJELLKIRKEpostgiro 3675436 GJØLME.
EI KIRKESAK FOR ALLE
I ORKDAL.

Smått om mangt

Kurs for eldre

ble arrangert på Torshus folkehøgskole i tida 11 - 15 juni. 62 deltakarar frå Sør-Fosen og Orkdal prostiar pluss 1 frå Hommelvik —. Leiingar var rektorfolka Ingrid og Olav Lysberg, menighetssekretær Arne Mahlum og kalls.kap. Audun Slettahjell. Petter Morken var fast bibeltimelhaldar og spr. Jostein Malum og prost Rogstad gjesta kurset eitpar gonger. Dette var tredje gongen kurset var halde — og interessen er større for kvart år. Kurset subsidieres av dei to prostia og av Nidaros Bispedømmeråd. Sosialstyra i dei kommunane som ligg i dei to prostia er også flinke til å stø kursset økonomisk. Forelesarar utanom kursleiingar var distriktslækjar Per Aandal, sjukepleiesjef May Ustad og lærar Skjølberg. Hyggestunder var det kvar kveld.

Orkdal kyrkjelege fellesråd

har konstituert seg med: Johan Hukkelås som formann, Jostein Dalen n.f. og Jostein Mælen sekr.

Prestane har ferie slik:

Audun Slettahjell: 24.6. - 14.7. og 5.8. - 11.8.

Bertel Aasen: 12.7. - 1.8. og 19.9. - 26.9.

Kaare Rogstad: 30.6. - 7.7. og 29.8. - 18.8.

Per Solem: 17.6. - 14.7.

Døde

ORKLAND:

13.05. Karle Lystad f. 1944

ORKDAL:

03.06. Hans B. Bakken f. 1909

13.06. John Søvassli f. 1903

Astrid Fagerholt f. 1968

15.06. Martha Vuttudal f. 1885

17.06. Helga Morken f. 1899

18.06. Sigrud Mælen f. 1899

ORKANGER:

16.05. Johannes Martin Fosslund

f. 1904

GEITASTRAND:

11.06. Odd Knudsen f. 1917

Takk!

Takk for ein fin syttande-mai-dag, først til Gud som gav oss så strålende eit vær, og for høgtids-stunda i kyrkja der vi fekk sette oss ned i fred og ro og lytte til Rogstad sine gode ord. Ord som signa, ord som gav ettertanke til ein og kvar. Det blir større for kvart år —, at ein skal få ha denne dagen i eit fritt land.

Og så var det takken til festnemnda i Svorkmo misjonshus om kvelden. Der låg mykje strev og arbeid bak — det skjønar ein av den gode serveringa — og den åndelege maten ikkje minst.

Tykte eg skulle teke Hagen i handa etter den talen — som eg meiner heile Orkdal skulle høyrte.

Ein skal vera forsiktig med ros, for vi blir alle så uendeleg små under Guds høge talarstol, men lat så vera — han som tala fekk nok sine ord i frå høgare hald — skulle gjerne hatt avskrift av ein slik 17. maitale.

Så gløymmer vi ikkje songen den vidunderlege vakre — dei fine mjuke tonane om heim og mor og far og fedreland — om vår Gud og Skapar og Frelsar som einast gjev fridom til land og folk, retteleg fridom.

Det muntre innslaget sette lattermusklane i sving, sunt for sjel og kropp — og kvifor skulle vi ikkje kunne «sleppe oss litt laus» ein slik dag. Kristendom er ikkje berre alvor og trist ansikt — om nokon trur det. Kven har meir grunn til glede? Det går an å feire 17. mai utan dei ekstra dråpene — det går an å få stemninga på topp — ja visste går det an.

Vi er eit minne rikare — og det ringer ein tone i sinnet:

«So signa då Gud det gode såd,
til gvoren ein gong er mogen!»

Dette liknar kanskje meir eit referat, men er meint som ein hjartans takk for ein ugløymande dag i frå ein utflytta orklending.

J. A. L.

Svorkmo Prenteverk A/S

Vend Dykk til oss når det gjeld trykking av blad, tidskrifter, forretningsstrykk m.m.

Telf. og post: 7330 Svorkmo.

MENIGHETSBLAD

for Orkdal prestegjeld

7330 Svorkmo

Utgitt av sokneråda i Orkdal

Redaksjonsnemnd:

Gunerius Kjøren Jorhild Ljøkjel

Agnes Singstad

Redaktør:

Kaare Rogstad

Kasserar:

Einar Garberg, 7320 Fannrem.

Postgironummer 3 26 87 29.

Takk for gåver og kontingent.

Ekspedisjon:

Sigmund Gjelsvik, 7300 Orkanger.

Svorkmo Prenteverk A/S, Svorkmo
7330 Svorkmo.Elver med
levande vatn

Johs. 7 - 38.

Vatn er nemnt fleire stader i vår bibel. Men i vår rikdom av vatn er det ikkje lett og verdsette vatn og gje det den status det har i bibelen. Der er fortalt oss at eit glas vatn blir lagt merke til i Himlen. I 2. Pet. brev 3 - 6 les vi at himmelen og jorda som Guds ord hadde fått til å stige fram or vatn, med vatn kring seg. Då var jordi berre vatn. Men den Heilage Ande sveiv over vatni. I Johs. 3 - 5 les vi. Utan at ein blir fødd av vatn og ande kan ein ikkje kome inn i Guds rike. I Johs. 7 - 38: Den so trur på meg, frå hans hjarte skal det renne elvar med levande vatn. Dette klårlegg for oss at det er overlag mykje vatn som kjem frå den som trur på Jesus. Er det så at det renn ikkje elvar med levande vatn frå meg, så har eg heller ikkje den levande tru, og er ikkje fødd av vatn og ande. Han som har gjeve oss songen 368 i Sangboken, fortel at han drakk av Livsens Elv. På bibelens siste blad les vi. No synte han meg ei elv med livsens vatn. Klår som krystal var ho. Og på bae sider åt denne elva som rann ut frå Gud og lammet, stod livsens tre.

Vi bed med songaren. Straum-

Ingrid og Olav Lysberg

slutter den 1.8. som rektorfolk på Torshus. I 16 år har dei virka som lærarar og i styrarstilling på denne ærerike skolen. Og dei har sett merke etter seg. Båe fekk dei vera med å fullføre utvidinga og moderniseringa av skolen og tok aktiv del i kyrkje-lyden sitt liv dei åra dei har vore sambygdingar med oss. I kyrkja hadde dei sin faste plass så å segja kvar messesøndag. Ingrid tok også si bør i bygda sitt kulturliv ved å vera ein inspirerande og dyktig dirigent av Orkdal damekor. Dei siste åra har dei

vore vertskap for Orkdal prosti-råds «kurs for eldre» — eit sommarsamvær over 4 - 5 døger. 60 - 70 pensjonistar har kvar sommar ikring sankthans opplevd Ingrid og Olav Lysberg som varmhjarta vener og hjelpesmenn. Også ved mange andre kurs og tilstelningar har dei vore kulturberarar og medmenneske. Når dei no reiser til Ingrid's heimbygd Surnadal — vil dei verta saknande i kyrkje-lyd og lag. Vi takkar dei for dei- ra rike innsats og ynskjer dei alt godt vidare på livsferda.

K. R.

Livets mange hvorfor?

Til sine tider kan en bli stående undrende og spørrende, hvorfor all nøden, krigen og ondskapen i verden? Hvorfor skal jeg stri med så mye sykdom, hvorfor blir noen revet så fort bort fra sine kjære? Alle disse spørsmål kommer både titt og ofte til oss mennesker, men en dag skal vi

ar av nåde lat strøyma, send oss vekking og liv. Rikleg på fjell og dalar. Regn i frå himmelen gjev. Sangboken nr. 4 B.

Ludvig B. Aasen

få svar, og svaret resulterer i at det var best slik.

For i Ess. 55, 8 står det: «For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier sier Herren.»

Og i et vers i sangboka står det: «Du vet ei mitt barn hva jeg gjør her på jord, men du skal få se det en gang.»

Derfor er det så trygt å få legge hver dag med alle dens hvorfor i Herrens hånd, og fra Ham får vi også kraften til å bære alle ting. Så kan vi med frimodighet si takk i stedet for akk.

Mary Anne Asbøll

Streif av sørsamenes saga

Sørsamane har ei spennande og dramatisk soge. Dei har alltid levd i grenselandet mellom dei nordlege samesamfunna og dei bufaste innbyggjarane i dette landet. I førhistorisk tid har dei truleg streifa omkring i heile det sørlege Skandinavia. I nyare tid har dei funne beitemark for reinane sine i trøndelagsfylka og tilgrensande område. Kaare Rogstad har skriva ei bok om dette folket. «Streif i sørsamenes saga» er tittelen på denne boka. —

Kaare Rogstad er godt kjent med sørsamane. Han har møtt sørsamar både i Røros, på Snåsa og her i Orkla-dalføret, og han har sett seg inn i kulturtradisjonen deira. Rogstad vil skriva ned saga til sørsamane på deira eigne premisser. Han minner i forordet til boka om det den sørsamiske lokalhistorikaren Lars Holm heldt fram:

«Bumannen hadde språket, skriften, dokumentene, lovverket. Vi hadde ingenting. De fikk bokført sin saga. De fikk bokført sine eiendommer og rettigheter ofte på vår bekostning. Vi kom inn i dokumentene bare som statister. Vår historie ble aldri skrevet på våre premisser.»

— Her er det først og fremst viktig å halde fast på at sørsamane er ikkje berre her på gjesting. Dei representerer ein utgammal norsk språk- og kulturtradisjon:

«VI HAR VÆRT HER HEILE TIDA!»

OPPFOTOGRAFERING AV GAMLE BILDER

Gjør familieveggen komplett.
Vi hjelper Dem med dette.

Fotograf Kvarsnes

Plater og musikk-kassetter
stort utvalg i gitarer.

Tlf. 80 356 Orkanger

Mellom dei som har samla og skriva ned sørsamisk tradisjon, var sørsamen Anders Fjellner mellom dei fremste:

«Det som skulle gi Fjellner plass i samenes historie for all ettertid, var hans interesse for de gamle samiske sagn og joiker. Alle steder hvor han kom innom samenes gammer, natteleger eller telt, ble det fortalt fra fortiden, om fedrenes liv og sed, gamle sagn om folkets vandringar, og først og sist ble det joiket om fortid, fremtid og om dagens strev. Alt skrev Fjellner ned. Han forstod at også hans folk hadde sin fortid og hadde sin diktning som var arv fra slekt til slekt.»

— Det er denne fortida Kaare Rogstad fortel om. Og han har samla kunnskap frå mange kjelder. Det ligg eit stort arbeid bak denne boka. Vi møter mange enkeltmenneske og mange dramatiske hendingar. Vi kan sjå utviklingstendensar og livsens realitetar slik samane møter dei.

— Her møter vi da menneske som er berarar av ein gammel norsk kulturtradisjon som vi veit alt for lite om. Dersom vi visste litt meir om minoritetsgruppene våre, ville vi kanskje bli enda meir bevisste i vår holdning til slike grupper. Det er vel i det heile slik at minoritetsgruppene — enten det gjeld språklege, kulturelle eller religiøse minoriteter — får gå i ein heller hard skole og lære seg tolmod og ut-hald. Samane, liksom jødane, har stor innsikt i dette å leve i ei stridbar og vanskeleg verd. Dei representerer ofte noe av det finaste i vår folkelege kulturtradisjon. Men med å lese om dei og lytte til dei kan vi alle lære livsvisdom og livskunst av finaste slag. Kaare Rogstad er glad i det folket han fortel om, og derfor kan han formidle ein slik kunnskap. — Det var ein god ting om skolane i Trøndelag skaffa seg klassesett av denne boka, og det er viktig at boka kjem inn i alle heimar. Nettopp nå i vår tid

treng vi slik kunnskap som kan lære oss å respektere og ta hensyn til medmenneska i nærmiljøet. Det er vel der vi må begynne når vi skal bygge opp ei fredeleg verd.

— Eg minnes ein gong eg var på gjesting i sameleiren ved Namsvatnet. Sørsamane i distriktet hadde den gongen sommarleir der for å halde oppe kontakten og fellesskapet. Fru Anna Derga var den gongen den sjølvskrivne leiaren for samane der ikring, og ho baud på kaffe og traktering. Vi satt inne i den tradisjonelle jordgamma og drakk kaffe og prata, og kring oss leika borna som tala sitt sørsamiske tungemål med fynd og klem. — I dag har alt dette forandra seg. Det er slutt på sameleirane ved Namsvatnet. Det sørsamiske språket er kanskje på veg ut, og den sørsamiske folkegruppa strider for sin eksistens. Takk for den fine boka, Kaare Rogstad.

Torshus 18.6. 1980.

Olav Lysberg

Trelast og bygnings-
artikler på lager.
Gunstige priser

Orkdal
Sag & Høvleri
Tlf. 82265

Kjolen
finner De hos

Dagny Korsli A.s
BARDSHAUG
Tlf. 80 395

Unngå juletrengselen!

Gå i kyrkja no på søndag!

6. Per Asphjell fortel frå krigstida

BRÅK OMBORD.

Veret held seg pent utover dagen, og båten seig roleg og stødig sør- over Skagerak. I aust såg ein inn mot svenskekysten. Det var skogklede åsar og lier, det var gardar og gren- der med skiftande busetnad. Fritt land, utan tvang og terror. Eg hugsar eg tenkte med meg sjølv: Den som kunne hoppe over bord og symje i land der. Det var sjølvsgt meningslaust. Det var enno vinter, det var langt til lands, og sjøen var kald. Ønsketenk- ing er noko me alle kjenner til, og slikt trvis serleg godt millom fangar.

Me fekk mat saman med soldatane, om me berre hadde ein høveleg kopp og taka imot han i. Kameraten og eg fann oss kvar sin tome blekkboks i ein raskstamp på dekk og vart godt hjelpen med det.

Eg har ikkje noko minne om at me for gjennom Storebelt. Da skulle me ha sett både svensk og dansk strand. Det må ha vore natt, for me hadde ei natt ombord. Det var elles ei uroleg natt. Sidan båten gjekk i soldatfrakt, var han innreid etter det. Det var lagt tak over akterdekket, og rekka rundt var kledd med ein vegg. Langs veg- gen var det sett opp briskar i to høg- der, mest som hyller over kvarandre. Me låg med hovudet mot veggen mann ved mann. Eg hadde funne meg rom på øvre hylla.

Da me hadde roa oss om kvelden, låg eg å glana opp i taket. Eg høyrde ein lyd av noko, som rørde seg på fjøl- ene over meg. Om litt kom ei diger rotterumpe smettande ned gjennom ei sprekk. Ho hang der og dingla over ansiktet på meg ei god stund. Så, det var rotter ombord. Eg kom til å ten- kje på det eg hadde hørt om rotta som går i land frå det skipet som skal søkke. Så gjekk me kanskje ikkje ned på denne turen. Jamvel ei rotte kan bli til trøyst somme gonger.

Eg kan ikkje hugse at eg nokon gong hadde vanskar med somnen i fangetida mi. Såleis denne gongen og, eg somna først eg la meg, og eg trur eg hadde sove ei god stund, da eg bråvakna av eit skrik. Det var eit skræmeleg angstskrik frå ein grov- mælt mann. Eg sette meg opp i ein fart og såg meg ikring. Fire-fem plassar bortanfor meg var køya tom. Nede på golvet var det eit drabeleg slagsmål. Tri-fire soldatar hadde ein kar under seg på dørken. Dei såg ut til å fara hardt fram mot han, og han ropa om hjelp i yttarste nød. Det var ein kamp for livet. Sista fekk dei tak på han og drog han med seg bort mot porten ut på dekket. Dei tenkte å kaste han på sjøen, men så kom det vakter til og gjorde ende på kam- pen. Det vart ein del høgresta krangel som enda med nokre myndige koman- dorop, og smått om senn fall alle til ro.

Da morgonen kom, vart alle mann, både fangar og soldatar, stillt opp i rekke på dekket og laut tåle ei kraftig irectesetjing. Det kom da opp at sol- datane hadde gått laus på denne eine, for å hemne ein urett dei meinte å ha vorte ut for. Han som skulle takast var polakk, dei andre var tyske. Det var visst mange polske ungdomar som hadde gjeve seg med Wermacht på same måten som frontkjemparene her heime. Desse gruppene gjekk nok ikkje serleg godt saman. Det vart sagt at polakken skulle ha stole brød. A stele mat av dei knappe tildelingane, var ikkje noko lite brotsverk, og kunne såvisst bli hemna med drap i ein slik ulveflokk. Eg må vedgå at eg kjente meg skræmt, når eg såg kva slag folk eg var kome saman med. Det var krigsånda som hadde terga dyret i dei.

Da me stod der på båtdekket, hendte det enda ein ting som sette seg fast i minnet. Eg hadde plass på ei av fløyene, og før me vart jaga frå ein-

annan, samla det seg nokre offiserar der og tala saman om det som hadde hendt. Transportleiaren stod der. Det var ein sanitetsoffiser med høg rang. Han var tydeleg den som hadde størst myndighet når det galdt passasjerane. Det var ein medalders mann, som verka heller godsleg og stillfarande. Det kom kanhende av at han ikkje var krigar i same mon som dei andre. Han såg svært tungsint og plaga ut, og eg tykte mest synd i han. Eg stod så nære at eg høyrde godt kva som vart sagt. Han klaga seg over kor prøvsamt livet hadde arta seg for han i det siste. Ikkje ein gong om natta får eg ro, sa han. Her må eg opp på ei utid og halde styr på desse uros- kråkene. Slik omlag ordla han seg. Og så kom det med sint og bitter røst: «Und nun soll ich auf Urlaub in die Heimat fahren, um meine Verwandten zu besuchen. Aber ich habe keine Ver- wandte mehr.» Så fortalte han med sorg og harme i røsta, korleis han hadde fått melding om at dei som stod han nærast hadde gått med under eit bombeatak.

(Omsett: «Og no skal eg på permisjon til heimtraktene og sjå om slekta mi. Men eg har inga slekt meir.»)

Fangetransporten Per Asphjell var med — landa i Stettin. Derifrå vart dei sende med tog gjennom Pommern og Mecklenburg til ein by som heitte Gudstrow. Der laut dei venta omlag eit døger før eit nytt tog tok dei til Lübeck. Også der laut dei venta lenge på å koma vidare. Først andre døgeret kom dei til Nemunster der fangeleiren låg som dei vart «innlosjera» i. På heile tgreisa fekk dei ikkje smake mat.

Og så fortel Asphjell vidare:

NEUMUNSTER

Bortimot middagstid kjørte toget inn på stasjonen i Neumünster, og ikkje lenge etter stod me framfor ei stor fengselsbygning. Over den ruv-

Framhald s. 8

Orkland menighet

Eldretur til Trondheim

Sensommerturen går i år til Trondheim torsdag 28. august. Vi kjører med buss fra Solbu kl. 9.30. Svorkmo 10. Egen buss fra Hoston kl. 9.45. Vi kjører direkte til festmiddag på Norrøna Hotel i Trondheim. Der har vi innbedt biskop Bremer og frue til å være våre gjester. De vil under middagen fortelle fra Nord-Norge og Bremer vil holde andakt for oss. Etter middagen drar vi til Nidaros Domkirke og får omvisning der. Før vi setter kursen hjemover, tar vi en titt på byen ved å kjøre litt omkring. Påmelding til Ranveig Tronvoll tlf. 84 123.

Røddefest på Vormstad

Søndag 31. august kl. 19.30.

Familiesamling med Ingebrikt Davik

Søndag 7. september kl. 16.00 blir det familiesamling på Svorkmo Misjonshus der Ingebrikt Davik vil ha mesteparten av programmet. Han skulle være kjent fra barne-TV. Dessuten blir det med et barnekor. Vi vil ellers ha enkel bevertning. Loddsalg, og det blir andakt.

25 års, 50 års og 60 års konfirmantjubiläum

er fastsett til søndag 14. sept. med gudsteneste i Moe kirke, og middag med kaffi på Svorkmo Misjonshus.

Kirkekonsert med Ruth Rees

Søndag 14. september kl. 20.00 i Moe kirke. Kryss av datoen alt nå. Orkdal Ungdomskor blir og med.

Ettåring i Orkland

Vi kan glede oss over at det igjen har lyktes for oss å få tak i en ettåring til menigheten vår. Denne gangen i samarbeid med Norges Kristelige skoleungdomslag. Dere skal få lære å kjenne henne utover høsten og vinteren. Ho kommer fra Skage i Namdalen og heter Rønnaug Ødegård. Ho vil bli engasjert i konfirmantarbeidet, barnearbeidet osv.

Vatning på kyrkjegarden

Også denne sommaren har Soknerådet skaffa folk til å vatne ved alle graver på Moe kyrkjegard. Ingen treng difor ottast at plantene tørkar bort. — Midlane til denne vatninga kjem frå blomsterfondet m.m. Bruk difor blomsterfondet oftare.

Arlivoll skole

takkar vi for stor innsats av lærarane under Barnas Misjonsdagar. Takk for at de sette anna undervisning til side og gikk inn for oppgaven. Det kom inn ca. 2400 kr. på tombolaen og kakeutloddinga. Under gudstenesta søndag kom det inn ca. 1200 kr. til misjonen.

Orkland Bondekvinnelag

takker vi for helhjertet innsats under Sankthansfeiringa. De fikk en stri tørn under den overveldande oppslutning vi hadde. Vi er veldig takknemlig for at dere hjalp familieutvalget med servering. Takken går også til dere andre som tredde støttende til for å få kvelden vel i havn.

Barnesiden fra s. 11

er eller vi finner noe annet å holde på med. Men når det har gått ei stund, får vi så lyst på mat, og da er det godt å få sette seg ned og spise. Av og til er vi tog når vi skal hente maten vår. En er lokomotiv, en annen er konduktør, og resten av oss vognene. Det er ganske artig. Alle har med seg mat og drikke og det er koselig å sitte sammen å spise med så mange andre. Vi har så mye å fortelle og vise hverandre også.

Når vi har spist, får vi leke med akkurat det vi har lyst til. Noen vil helst leke i dukkekroken, og andre vil heller leke med togbanen. Av og til er det bare godt å sitte i lesestolen og titte i bøkene eller høre på det en voksten leser for oss.

På slutten av dagen er vi ute og leker. Men i vinter var det ikke bestandig vi var ute, for det ble for kaldt av og til. Før vi går ut har vi ei lita avskjedssamlingsstund. Og på onsdag bruker vi å låne med oss bøker hjem. Når vi så kommer ut har vi veldig mye å gjøre. Mange av oss er veldig glade i å leke i sandkassen. Her lager vi mye rart kan dere tro, alt fra racerbane til hemmelige huler. Ellers liker vi godt å ake i rutsjebanen, hoppe paradisi, sparke ball, hoppe strikk og leke med ringene. Av noen gamle bildekk lager vi tunnel av og til. Det er ganske skummelt å krype inn i slike tunneler.

Men nå har vi sommerferie i barnesiden, og vi skal ikke i barnesiden igjen før i midten av august. Det er en god stund til. Men vi kommer nok til å oppleve mye i sommer som det skal bli artig å fortelle de andre når vi treffes igjen.

Inger Marit Hagen Fagerli

Geitastrand menighet

Bakksætra

5. - 6. sept. er det planlagt weekend på Bakksætra for barn fra hele menigheten.

19. - 20. sept. blir det weekend for tenåringsene.

Ofstad bedehus

12. sept. kl. 16.30, barnemøte i Ofstad bedehus.

Kjørmo grendehus

9. okt. kl. 18 — tentreff.

50-års jubileum

for sjømannsforeninga i Kjora krets blei feiret 16.6. i Grendahuset med fullsatt sal. Kretssekretær Strøm og Skoglund deltok, og det var hilser fra mange naboforeninger som hadde møtt fulltallig opp.

Formannen, Randi Langvik fortalte fra foreningas begynnelse, og hun blei også «dekorert» med ei emaljenål fra Trøndelag krets for strev og trofasthet i arbeidet. Hun har stått for formann i 41 år! Kassereren Anna Kjøren fikk også nål som takk for sitt arbeid i like mange år. Det var en fin fest i beste sommervær, med blomster og god bevertning, med Ordets alvor og gode minners smil.

Tentreff-teltturen

i Langengdalen 13. - 14. juni fikk fineste sommervær, og det blei bading, fiske, leik og mye moro for de 16 ungdommene som var med. Jubelen var vel størst da ungdommene kasta kateketen på vannet med klærne på. Det blei også tid til en tøff tur i Rabbola etter at vi hadde hatt ei stille samlingsstund om bålet fredag kveld. Herredsskogmesteren hadde lagt opp en god skogssti med informasjon og tevling lørdag, som også var åpen for foreldre og andre.

En fin tur og greie ungdommer.

Orkanger Gartneri

Orkedalsvegen 10

Inneh. Oddny Blomli
Tlf. 80 348

Alle sorter blomster til alle slag
anledninger. Kistepynt utføres.

To kyrkjebyggjarar i grenda vår på kvar sin måte

Desse to er Peder Berge og Tore Lillery.

Peder Berge var fødd i 1888 og voks opp på Lefstadaune. Foreldra var Marit og Karl Berge. Marit var jordtaus på Lefstadaune. Mora døyde og faren vart sinnssjuk, så guten voks opp hos besteforeldra Johanna og Lars Lefstadaune.

Karl Berge var ein mykje til sprekk og dyktig kar. Det var han som bygde Kvålvoll skule. Hogg tømmeret i Aunemarka og gjorde alt arbeidet til bygget stod der ferdig. Da han var ferdig med alt, kasta han seg rundt og stod på hendene ytters på mønsåsen for å markere at no var sigeren vunne. Han tapa pengar på dette bygget Karl, og det seiest at dette var skuld i at det gjekk så gale med han. Kommunen skulle ha stødd oppunder denne gongen.

Peder og Tore var like gamle. Gjekk på Kvålvoll skule ilag og ståka mykje ilag på mange vis. Dei skulle vera sers flinke på skulen begge to. Det bar på skulevegen med Peder. Tore hadde ikkje hug til det. Etter endt folkeskule kom Peder på Torshus folkehøgskule. Han vart student fra Trondhjems katedralskule 1909 med S.tf. Kand. teol fra Universitetet 1914 med Laud.

Peder Berge var målmann. Elska og bruka det norske målet i all si tid.

Eg minnes som liten gut denne dagen da Peder Berge vart vigsla til si presteteneste i Orkdal kyrkje. Veggen til Lefstadaune gjekk gjennom gardsplassen hos oss da. Det vart fart i han Lars da han kom nedetter bakkane denne dagen. Denne litle gamle mannen i svart vadmelsklæde med ei lita lærskreppa på sida.

Idag er det ein stor dag for deg Lars, sa far. Da gret Lars. Han hadde stødd oppunder så

godt han hadde kunna for å få dottersonen sin fram. Og no var den store dagen komen. Me jamnaldringar sat i kyrkja og hadde eit ynske, — at det måtte gå godt med han Per — og det gjorde det, fortalde Lars By meg ein gong. Peder Berge var ingen vanleg prest sa Sigurd Garberg åt meg ein gong. Det hadde han rett i, tykte eg og.

Peder Berge vart vikar for res. kap i Orkdal i 1915. Sokneprest i Ørsta på Sunnmøre 1926, sokneprest i Meldal 1930, prost i Orkdal prosti 1935, sokneprest i Voss 1939, fekk der prestegarden og alt sitt øydelagt av tyskarane, sokneprest i Eiker frå 1941 til han slutta si presteteneste.

Peder Berge bar barndomsheimen og heimbygda trufast i hjarte. Saman med kona si Marit, fødd Bakk, kom han ofte til heimbygda og Lefstadaune. Han var trufast mot dei gamle granne sine. I unge år gjekk han ofte snarvegen til Lefstadaune. «Stigen». Og det siste han sa før han tok ut på siste reis var: «No har eg funne Stigen. — no er eg snart framme».

Tore Lillery var fødd og voks opp på Lillery. Foreldra var Randi og Ole Lillery. Randi var jordtaus på Lillery og Ole var frå Bjørnsli. Denne Toreætta frå Bjørnsli var på mange områder ei sterk og evnerik ætt. Særleg merka ein seg det med Tore Lillery i det han stod for.

Berre 18 år gamal reiste Tore til Amerika.

Alt frå barneåra og utetter var han sterkt interessert i bygningshandtverket eit yrke som vart hans eige og gjorde han til byggmeister over alle byggmeistrar.

I Amerika arbeidde han i bygningsfaget og vart snart arbeidsleiar i eit stort firma i bransjen med oppdrag mange stader på det store Nord-Amerikanske kon-

Sokneprest Peder Berge

Byggmester Tore Lillery

tinget. Her lærte han mykje som kom han til nytte, og som enno ikkje var kjent her heime. Da han kom heim att sette han folk i undring da han tok til å flytte store hus heile. Det gjekk gjetord om det utover heile landet men det nytter ikkje å koma inn på dette no. Me skal sjå på han litt som kyrkjebyggjar. Det vart eit samarbeide millom arkitekt Tverdal og Tore med restaurering av kyrkjebygg. Og det må me vel seie har sett varige merke etter seg. Bakke kyrkje i Trondheim flytta han frå Innheradsveien heil. Retteleg eit kunstverk som sett folk i undring. Han har restaurert Kvikne kyrkje, Meldal kyrkje, Moe kyrkje, kledd Orkanger kyrkje, bygd «Den gode hyrdes kapell», Tromsø gamle domkyrkje har han også hatt for hender. I heimegrenda bygde han Grendstuggu By. Det var vel noko av det siste han gjorde. Det får liksom vera grenda kyrkje det da. Der heng bilete av Tore

(Framh. frå s. 5.)

ande inngangen stod bokstavane eller våpenmerket til keiser Wilhelm II og årstalet 1905. Porten gjekk opp og att, og så var me vel forvart attom tjukke murar. Me stod i rekke midt i det store fengselstunet og vart oppskrive og innført. Eit stykke frå oss stod kassene som hadde fylgd oss heilt frå Oslo. Det var det siste eg såg av vegamaten vår. Eg hugsar eg var drabeleg svolten. Heldigvis syntet det seg at det snart skulle bli retta på det.

Fort og greit vart me ført bort og fordelt på seller. Eg kom på ei selle der det sat ein danske frå før. Han hadde vore der ei tid, så han var husvarm. Selledøra hadde ikkje før slege att etter meg, så vart det uro på gangen. Det var middagsmaten som kom. Dansken var fyr og flamme: «Her er skåla di. Klar til å taka imot. Idag er det brødsuppe». Brødsuppe? Retten var ny for meg, men eg skjønna det var noko han gledde seg ekstra til. Vaktene auste opp, og me fekk kvar vår slump. Me hadde ikkje gjort oss kjent med kvarende enno, men det fekk vera til sidan.

Me åt, og eg merkte meg at han og hadde god matlyst. Det var herleg å få noko å svelge att. Eg kan ikkje seia eg lika smaken. Supa var søt-aktig og stinn, men ho hadde ein skarp, mesta beisk smak. Likevel, det verka for å vera kraftig kost som gjorde overlag godt i magen.

Best det var vart det ny uro på gangen. Sellekameraten spratt bort til døra og lydte. Da kom det liv i han. «Nachschlag», ropa han «skund deg å få tøm skåla.» Eg vann ikkje å ta mange skjær, før døra gjekk opp, og der stod vaktene med ein ekstra

på veggen. Han skal ikkje gløymast.

Tore vart i 1925 gift med Marie Byamo som døde i 1947. Heimen sin hadde dei på Kjellvoll i Byagrenda.

Grenda vår er i grunnen litt stolte av desse to som på kvar sin måte var med og bygde fedrane-kyrkja i Noregs land. Lat oss sende dei ein takksam tanke der dei no kviler ved sin barnoms og heimbygds kyrkje med desse ord: «Gud signe dei der dei er no».

Anders P. Kvaale

slump som det var vår tur til å få. Når ikkje skåla mi var tom, var dansken snar og tok vaskefatet som stod i ei krå. Det retta han fram, og me fekk det me skulle ha. Eg åt opp det eg hadde i skåla, men eg vil ikkje seia det var for det eg likte suppa, men fordi eg var så svolten. Det som var i vaskefatet, tok den andre seg av med god appetitt. Det var den dagen det, men eg lærte seinare å sette stor pris på brødsuppe. Eg fekk verkeleg sanna at hunger er den beste kokk.

Ordet «Nachschlag» treng ei forklaring. Omsett til norsk tyder det etterslag, eigentleg eit musikkuttrykk. Her tydde det nærmast attpåklatt. Den slumpen som var att i matkaret, når heile sellerekka hadde fått sin del, vart delt ut til tri-fire seller etter tur. Denne dagen var det oss og eit par naboseller, dagen etter var det dei tri-fire neste. Å få «Nachschlag» når det var så bra mat som brødsuppe, var rekna som flaks.

Etter måltidet kom det ro over oss, og me fekk tid til å gjera oss kjent med kvarandre. Dansken var i femtiårsalderen. Han hadde vore her ei tid, og kjente godt døgnrytmen og skikkane. Med omsyn til denne suppa me nett hadd ete, så visste han oppskrifta: Som alt brød i krigens dagar, hadde også det tyske brødet lett for å smuldre. Alt som fall frå samla dei opp, og når dei etter ei tid hadde ei høveleg mengd, koka dei supe på det. Desse supedagane var noko alle i fengslet gledde seg til, for dette var verkeleg næringsrik kost. Etter eit slikt matmål kunne me kjenne oss bortimot mette. Seinare har eg ofte tenkt på korleis mus og anna oty truleg herja i desse skorpehaugane, medan det vart samla opp nok til ein dagsrasjon. Den skarpe smaken var kanskje ikkje berre av dekstrin.

framhald.

Gåver til bladet

7300 ORKANGER:

Beret Hegglund 20. John Fagerholt 20. Gjertrud Johansen 20 Karlsen og Pedersen 100. Ingeborg Soligård 20. Ellen Kvernmo 30. S. og L. Svendgård 20. A. Arland 20. Gudrun Holdvagt 20. Ingebrigt Lillesand 20. Esther Larsen 25. G. Krovold 20. R. og E. Kristiansen 25. Marit Kjerstad 20. Olga Leinan 10. John Fagerholt 25. Olaug og Arnt Moe 20.

7320 FANNREM:

G. og S. Strømsvåg 20. Jenny Sletvold 30. Karen L. Gjønnes 20. Anne Kvåle 25. Erling Larsen 25. Johanna Vuttudal 20. Marie K. Gjønnes 25.

7330 SVORKMO:

Einar Monseth 20. Andreas Konstad 25. Stenetta Solem 20.

7374 GEITASTRAND:

Odd Klomstein 30. Kristian Isdal 20.

UTENBYGDS:

Karen A. Kvernmo, 7350 Buvika, 20. Hildur Sørdal Erikson, 14700 Tumba, Sverige 10. Ann Margrethe Antonsen, Oslo 4, 30. Tore Sinnes, 6658 Rindalskogen, 25. Anne Fagerås Wold, 2260 Kirkenær, 25. Jorid Opsal, 7600 Levanger, 25.

Sum gaver i mai kr. 850,—.

Hjertelig takk.

RETTING:

I mai-nummeret av bladet stod det at Anton Kjønl, 7374 Geitastrand hadde gitt kr. 30,— til bladet. Dette var feil. Giverens navn var Anton Kjøren, 7374 Geitastrand. Vi beklager feilen.

SØLVVARER

til
BARNEDÅP BRYLLUP
KONFIRMASJON
Gullsmed

John
ROHME

7300 Orkanger

ORKDAL KOMMUNE — KATEKETSTILLING

I Orkdal kommune er det ledig stilling som kateket med tiltredelse ca. 20. august 1980.

Kateketen skal ha ansvaret for undervisningsarbeidet i Orkdal prestegjeld — bl.a. konfirmasjonsundervisningen, ungdomsarbeid og studiearbeid. Kateketen må også være med i andaktsturnus på sykehus.

Kateket som har teologisk embetseksamen eller utdanning som gir lektorkompetanse med kristendomskunnskap som hoved-, mellom- eller grunnfag som et av fagene, lønnes på l.tr. 15 - 19.

Full adjunktskompetanse med kristendomskunnskap som et av fagene, lønnes på lønnstrinn 14 - 19. Kateket som har eksamen fra lærerskole og har undervisningskompetanse i kristendomskunnskap i ungdomsskolen, lønnes på l.tr. 12 - 19.

Evt. krav om alderstillegg på grunnlag av tidligere praksis taes med i søknaden. Pliktig pensjonsinnskott 2%. Det kan kreves legeattest av ny dato for stillingen. Ansettelsen skjer forøvrig på de vilkår som fremgår av gjeldende lover, reglement og tariffavtaler.

Evt. opplysninger om stillingen fåes ved henvendelse til Prosten i Orkdal, 7320 FANNREM, tlf. 82 142.

Søknad med bekreftede avskrifter av vitnemål og attester sendes Orkdal formannskapskontor, 7320 FANNREM innen 31. juli 1980.

Finnes Jesu liksvøp i Italia?

I byen Torino i Nord-Italia finnes det oppbevart et gammelt liksvøp som har vakt oppmerksomhet over hele verden. Svært mye tyder på at liksvøpet er det samme som Jesus ble begravet i. Selv tilber jeg ikke relikvier, og det angår ikke vår frelse om teorien er riktig. Men interessant er den, så jeg vil bringe den videre. Opplysningene er hentet fra den svenske boken «Mannen i svepeduken» av biskop Sven Danell.

Bibelen forteller at Josef fra Arimatea svøpte Jesu døde legeme i et rent likklede før han begravde ham, Matt. 27, 59. Dette kledet ble gjenfunnet i den tomme grav, Joh. 20, 5.

Tidlig i kirkehistorien fantes det bevart et linklede som ble påstått å være det Jesus hadde omkring seg. Det førte en omflakkende tilværelse i flere land inntil det havnet i Torino.

I 1898 skulle en amatør fotograf, Secondo Pia, få ta et bilde av kledet, som viste avtrykket av en menneskekropp. Ved fotograferingen følger det av seg selv at negativet, det som vi kaller «filmen», kom til å vise kroppen slik den virkelig var. Både fotografen selv og alle tilskuerne fikk da et sjokk. Alle blodmerker var hvite.

Ansiktet var fredfullt og opphøyet, med lukkede øyne. Bildet som helhet var skarpt nok til å vise en rekke fakta om personen. Her følger noen av dem:

1. Han har fått 121 piskeslag av to bødler som har slått av all kraft. Hver pisk hadde tre lærsnerter forsynt med kuler av ben eller bly. Bildet av ryggen viser 363 merker etter disse kulene. Slagene er tildelt før vandringer til henrettelsesstedet.

2. Han har hatt på seg en tornekrope som dekker hele issen. Slikt er ikke omtalt i noen korsfestelsesberetning unntatt den i evangeliene.

3. Han har båret på en tung bjelke, trolig 20 til 50 kilo, som var presset over skuldrene. Bibelen forteller at Jesus bar sitt kors inntil han stupte og Simon fra Kyrene måtte overta.

4. Han har vært korsfestet med spiker, ikke med tau, noe som var minst like vanlig. En merkelig detalj er at det finnes et dypt sår under høyre hæl. Bøddelen har tydeligvis plassert en spiker med spissen ut akkurat der. Vi minnes Guds profetiske ord til slangen (djevelen) om kvinnens ætt (Jesus, som kom til verden ved jomfrufødsel) i 1. Mos. 3, 15: «Den

HELGAVAKT

28. - 29.6. Aasen
5. - 6.7. Aasen
12. - 13.7. Rogstad
19. - 20.7. Sletthjell
26. - 27.7. Rogstad
2. - 3.8. Sletthjell
9. - 10.8. Aasen
16. - 17.8. Sletthjell
23. - 24.8. Rogstad
30. - 31.8. Aasen

skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl.» Dette ser ut til å ha gått i oppfyllelse mer bokstavelig enn vi har vært klar over.

5. Han er blitt provisorrisk begravet. De aller fleste døde ble salvet før begravelsen, og hår og skjegg ble stelt. Det er ikke skjedd med denne personen. Han er åpenbart blitt begravet i all hast. — Evangeliene forteller at dagen etter korsfestelsen var sabbat, og Jesus døde ved den niende time, altså kl. 15, tre timer før dagen var omme. Den første dag i neste uke, da sabbaten var over, gikk kvinnene for å salve ham — men fant graven tom.

6. Kroppen viser ingen spor av forråtnelse. I Palestinas klima begynte denne å inntre etter tre døgn. På en eller annen måte er kroppen forsvunnet ut av liksvøpet før tre døgn er passert. Hvorfor, dersom årsaken ikke er Jesu oppstandelse?

Men nå kan man spørre: Hvordan kunne den døde kroppen avgi så nøyaktige og detaljerte avtrykk?

En underlig likhet med merkene på linklede har amerikanske forskere funnet etter atomeksplosjonen i Hiroshima. Lysstrålingen avsatte da visse øyeblikksbilder. På en vegg ser man avtrykket av en kjørekar på vognen i det øyeblikk — dødsøyeblikket — han løftet pishen for å slå hesten. Flere slike bilder ble funnet — som et resultat av stråling.

Engelen som steg ned ved Jesu oppstandelse, var «som et lyn å se til», Matt. 28, 3. Var det slik avtrykket oppstod?

Varmekjemikeren Ray Rogers sier om linklede: «Jeg må trekke den slutning at det har skjedd et utbrudd av stråleenergi — lys, om De vil.»

Ut fra disse opplysningene blir det vanskelig å komme forbi at det må være Jesu linklede som er oppbevart i domkirken i Torino.

Gunnar Bonsaksen

16 år

Dette gripende innlegget i svensk radio av en ung pike har vært gjengitt i enkelte blad. Det tåler imidlertid godt å vandre videre til nye blad og nye lesere.

Livet var vidunderlig. Jeg var bare 16 år og spent på livet, forventningsfull, kanskje litt yr. Så hungrig som jeg var på livet — og så ivrig etter å lære mer, se mer og oppleve mer!

Under min oppvekst hadde jeg ikke den minste kontakt med kristendommen. Det var aldri tale om Gud hjemme. Men jeg våger likevel å si at jeg hadde høye idelaler til å begynne med.

Jeg husker hvordan jeg drømte om kjærligheten. Den unge pikes skjære, vakre drøm om den dagen da jeg skulle stå foran alteret og da min renhet skulle være som hvite brudeslør.

Men da jeg møtte propagandaen. Følg de naturlige driftene, eller blir du et hemmet menneske, full av kompleksser. Gi etter. Slipp løs alle hemninger,

ikke minst de seksuelle, lev livet helt ut.

Jeg husker hvor redd jeg ble for denne forkynnelsen, men samtidig fortryllet. Jeg gikk meget på kino og leste ukeblad og bøker. Det var nok de dårlige filmene som undergravde mine renhetsidealer. De gode impulsene en del filmer gir, har ikke samme evne til å hake seg fast i sinnet som de dårlige.

Så kom fristelsens øyeblikk, da en innerst inne ville stå imot. Men hva var det som fikk meg til å gi etter. Det var nok ensomheten og propagandaen. Da dukket skikkelsene opp i minnet fra filmremsen, disse stakkars menneskene som henga seg til de fortryllende kjærlighetssene.

Da det var for sent, da de høye idealene var ofret og renheten tapt, da det falske begjæret fikk vike for vemmelsen, angsten og tomheten — da oppdaget jeg det som aldri vises frem på det hvite lerretet og som det sjelden blir skrevet om i de rosenrøde romanene og novellene: Medaljens baksida. Tenåringens skjære drømmer var blitt tilsmusset og slitt i stykker av samvittighetsløse forførere.

Jeg syntes jeg hadde opplevd alt og nå var livet bare grått. Hva var kjærlighet for noe? Var det noe annet enn begjær og nytelse for stunden?

Det er gått noen år siden den gangen. I dag er jeg blitt en kristen. Det betyr ikke at jeg går omkring og føler meg som et «bedre menneske». Det som fyller meg mest nå, er at jeg fikk komme til Ham som jeg aldri før hadde drømt om hadde noe å gi meg i livet: «Jesus Kristus».

Jeg fikk møte Ham og oppleve det Guds ord taler om: å fødes på nytt. For meg var det en virkelighet da jeg fikk oppleve en ny renhet, en sinnets renhet. Ja, jeg kjente det som om det dystre, det onde og smussige som hadde dratt meg ned i angst, aldri hadde eksistert. Jeg var et nytt menneske.

Jeg vil si dere: Tro dem ikke. Hvorfor skal du tro de mennesker som har mistet sine renhetsbegreper, som er råtnet opp innvendig, og som sprer sitt livs tragedie som et falsk skinn inn til oss, selv om de kalles genier eller kunstnere aldri så mye.

Tro dem ikke!

En psykiaters ord om religion

— Som psykiater vil jeg si, så utilsøret som mulig: — Personlig har jeg opp gjennom hele min ungdom vært lite engasjert av religionen og nærmest vist en lite tillitsvekkende innstilling til det man kaller bedehusmentalitet og trangsynt kristendom. Men etter de erfaringer jeg har gjort i større og mindre byer i vårt avanserte broderland Sverige, må jeg i dag erklære at jeg ønsker at mine barn heller skal oppdras i et pietistisk, kristent sørlandsmiljø enn i en svensk by på Arendals størrelse, — selv om jeg dermed ikke aksepterer den mest trykkende form for kristendom.

Det er den 38-årige Arendalsmann Johan Andor Landmark som sier dette i en samtale med Sørlandske Tidende. Landmark, som var hjemme hos sine foreldre på Havstad i noen sommer-uker sammen med kone og barn, ble utdannet lege ved universitetet i København. Han har nå virket som sykehuslege i Dalarne i Sverige én tid. I høst flytter han til Borås for å avslutte sitt spesialstudium i psykiatri.

Landmark sier: — Sverige er her i Norden et foregangsland både på godt og ondt. Min kone er dansk, og jeg er norsk. Men vi ønsker begge at våre barn skal kunne vokse opp her i Norge. I Dalarne bor vi i en liten by med 30 000 innbyggere. Denne lille byen har, etter min oppfatning, større ungdomsproblemer enn København hadde da jeg studerte der. Det er hasjbruk, sniffing, alkohol og ellers utskjelser av enhver art.

— Jeg som selv betrakter meg som agnostiker, vil gjerne si: Avskaff ikke ekteskapet, når du ikke har noe bedre alternativ å sett i stedet. Alle ting tyder på at ekteskapsordningen er den beste for menneskene, — og da særlig for barna, som vi har det største ansvar for.

Avskaff ikke Gud, så lenge du ikke har noe desidert bedre å sette i stedet.

Som psykiater vil jeg gjerne si at det verste religionssurogat man kan ha, er psykologien. I Sverige er psykologien i ferd med å bli en religion for mange.

— Men tilbake til vår kristendom, sier Landmark. — Det er synd at en etter min mening sunn reaksjon mot den mest trykkende «mørkemannskristendom» ofte resulterer i oppløsning av alle normer. Mennesket kan ikke leve skikkelig uten verdi-normer. Til dags dato er det ikke funnet opp noen bedre ordning enn ekteskapet. Til dags dato er det ikke funnet opp noe som kan måle seg med den edle religions-utøvelse.

— Jeg er ikke alene blant kolleger med disse oppfatninger, sier Landmark. Jeg kan nevne at sjefspsykologen ved Helsingborg, Lars Andersen, som forøvrig gikk på gymnas i Arendal under krigen (hans far er fra Åmli) stort sett er av samme oppfatning, skjønt han ellers er en såkalt liberal mann.

(Sørum og Frogner Menighetsblad)

BARNESIDEN

Hei!

Nå skal dere få hilse på oss i barnehagen på Svorkmo. Vi er 20 barn fra 4-7 år som er i barnehagen hver mandag og onsdag fra kl. 9.30 til kl. 13.30. Det er to voksne sammen med oss, en assistent og en førskolelærer. Barnehagen, som er en korttidsbarnehage, holder til i lillesalen på Misjonshuset. Her har vi bord og stoler som er sånn akkurat passe store til oss. Det synes vi er fint. Og så har vi ganske mange leker. Det er lego, dukkesaker, puslespill, tegne- og malesaker, togbane, bøker og mye annet. Vi leker mye med disse tingene de dagene vi er i barnehagen.

Om morgenen når vi kommer, bruker vi først å ha samlingsstund. Da tar vi med oss hver vår stol og setter oss i en halvsirkel. I samlingsstunda synger vi mye og vi prater sammen om alt mulig. En av de voksne leser av og til ei bok for oss eller vi får høre ei fortelling. Vi kan også snakke om farger, steiner, at Gud er glad i oss, barne i andre land, blomster, dyr, lyder, de gamle, de som er annerledes, alt som Gud har skapt og mye, mye annet. Ellers er vi veldig glade i å synge. Akkurat i vår har vi vært veldig glade i å synge «Joiken» og sangen om Pippi Langstrømpe. Men vi er nok aller mest glade i å synge om Jesus, for vi er glade i Ham og Han

er glad i oss, og så vet vi at Han er alles beste venn og at vi kan få snakke med Ham om alt.

Etter samlingsstunda hender det at vi maler, klipper, limer, syr, modellerer (Framh. s. 6)

Førskolegruppa

For å gi de barna som ikke får plass i barnehagen og evt. andre interesserte et tilbud, driver Svorkmo IUF ei førskolegruppe som holder til i Misjonshuset.

Vi har vært samlet i 3 timer på fredag formiddag gjennom hele skoleåret. Fra høsten av var det 11 barn i gruppa. Utover etterjulsvinteren og våren er dette antallet blitt noe mindre. Flere timer borte fra mamma er nemlig ikke like lett å venne seg til for alle, men i de fleste tilfeller har det gått veldig fint.

«Samlingsstund» står som oftest øverst på dagsplanen. Da synger vi både om Mikkel rev, indianerne, våren og om Jesus. Av og til leker vi huskeleken. Hver gang har vi andakt.

Veldig artig er det å lage noe som kan taes med heim. Fargerike kunstmalerier, blyanttegninger, trådbilder eller fingerdukker kan bli resultatet av beskjefligelsene.

Ranselen med mat og melk viser at vi nesten er skolebarn. Bordfelleskapet betyr like mye for barn som for voksne. Meget lett er denne flokken å be til bords.

Etter å ha sittet stille i flerfoldige kvarter, er det herlig å få springe til skapene på kjøkkenet. De er nemlig fulle av dukker, biler, puslespill og byggeklosser. Veldig så heldig er vi som får låne leker og annet utstyr av barnehagen. Når sola skinner og lufta er varm, frister forresten sandkassen og rutsjebanen mer.

En ordentlig fin og koselig gjeng har dette vært å arbeide med. Mitt ønske for enhver av barna er at de gjennom hele oppveksten må få adgang til Evangeliet — bli oppdradd i den kristne tro.

Marit Kjersti Skotvoll

John Ljøkjel i full fart nedover sklia, mens Dag Blåsberg venter på tur. Jon Kvikne, Dag Morten Blåsberg, Eivind Gunnes, Geir Ståle Ebbesen ligger figurer av leire.

Nederst: Her har vi samlingsstund.

VELKOMEN TIL KYRKJA

29.6. 5.s. e. Pinse

— Orkanger k. kl. 11. Høgmesse ved res.kap. Aasen. Nattverd. Offer til menighetsarbeidet.

6.7. 6. s. e. Pinse

— Moe k. kl. 11. Høgmesse v. res.kap. Aasen. Nattverd. Offer til menighetsseminaret i Trondheim.

13.7. 7. s. e. Pinse

— Orkdal k. kl. 11. Høgmesse v. prost Rogstad. Offer til misjon bak jern-teppet.

20.7. 8. s. e. Pinse

— Orkanger k. kl. 11. Høgmesse ved prost Rogstad. Nattverd. Offer til nytt menighetshus.

— Moe k. kl. 11. Høgmesse v. kalls.kap. Slettahjell. Offer til Orkdal prostiråd.

27.7. 9. s. e. Pinse

— Orkdal k. kl. 11. Olsokmesse ved prost Rogstad og Lars Birger Aaddland. Offer til NMS.

— Orkanger k. kl. 11. Høgmesse ved spr. Egil Moen. Offer til NMS.

— Geitastrand k. kl. 11. Olsokmesse ved kalls. kap. Slettahjell og misjonsprest Petter Gresseth. Offer til NMS. Buss frå Råbygda.

3.8. 10. s. e. Pinse

— Orkanger k. kl. 11. Høgmesse ved kalls. kap. Slettahjell. Nattverd. Offer til Misjonssambandet.

— Støylen skole kl. 11. Gudst.møte ved res. kap. Aasen.

10.8. 11. s. e. Pinse

— Orkdal k. kl. 11. Høgmesse ved res. kap. Aasen. Nattverd. Offer til menighetsarbeidet.

17.8. 12. s. e. Pinse

— Moe k. kl. 11. Høgmesse ved kalls.kap. Slettahjell. Offer til Dronning Mauds Minne. Nattverd.

— Geitastrand k. kl. 11. Høgmesse ved res. kap. Aasen. Nattverd. Offer til menighetsarbeidet. Buss frå Råbygda.

31.8. 14. s. e. Pinse

— Orkanger k. kl. 11. Høgmesse ved kalls.kap. Slettahjell. Offer til menighetsarbeidet.

— Risan, hjå Arne Lomundal kl. 11. Gudst. møte ved res. kap. Aasen.

Søndag er kyrkjedag!

Trøndelag Indremisjonskrets

arrangerer disse sommerleirer:

Barneleirer

28. juni - 1. juli

Berglia - Helgådalen 9 - 10 år

1. - 5. juli

Øya Gård - Melhus 10 - 13 år

7. - 11. juli

Imi Stølen - Oppdal 9 - 12 år

Tenåringsleirer

8. - 12. juli

Kråkmo - Vanvikan 13 - 15 år landsjenteleir

5. - 9. august

Øya Gård - Melhus 7. - 9. klasse

8. - 10. august

Vigdenes - Stjørdal 12 - 15 år gutter

11. - 15. august

IMI Stølen - Oppdal 7. - 9. klasse

Opplysning og innmelding:

tlf.: 075 22 131 og 075 25 209.

Det Norske Misjonsselskaps årlige Landssommerskole for ungdom over 17 år,

er i år lagt til Trøndelag. Fredly folkehøgskole er stedet, og en venter at nærmere 300 ungdommer vil samles i dagene 23. - 27. juli.

Bibel og misjon står sentralt i programmet. En rekke aktuelle tema

blir tatt opp i egne seminar: Friluftseminar, Sang og musikk, Misjon i 80-årene, for å nevne noen. Johan Media med sitt enestående lyd/bilde-program fra Østen og Afrika blir med. Ellers vil misjonsprest Bjørn Bue holde bibeltimene. Lørdag ettermiddag blir det tur til Vålaskaret i Meldal. Velkommen til et friskt kristent ungdomsmisjonskro.

Ønsker du nærmere opplysninger

kan du henvende deg til NMS kretskontor, Kongensgt. 91, Trondheim tlf. (075) 23 780.

Kontortider i ferietida Prestekontora har treffetid slik i ferietida.

Svorkmo:

Ingen fast kontordag

Orkdal:

tirsdag. 16 - 18

fredag: 10 - 12

Orkanger:

kapellet: torsdag 10 - 12

Uansett sokn kan ein venda seg til det kontor som har treffetid. Treffetid kan også avtales over telefon:

TELEFONAR:

prost: 82 142

res.kap.: 84 188

kalls.kap.: 80 671

pr.ktr. i kapellet: 80 589

ORKDAL MINNEFOND

De får blankettar hos:

Gunnar Melås, Kåre Gjønnnes,
Johan Fagerholt, Ane Øyasæter,
Harald Metliås, Einar
Bjørndal, H. Sivertsen, Borg-
hild Asphjell, Dagny Korsli,
Harald Hukkelås. Bankane. Alf-
hild Engen.

ORKLAND MINNEFOND

Blankettar hos:

Klara Aamot, 7330 Svorkmo.

ORKANGER MINNEFOND

Blankettar hos: Harald Hukkelås
Bankane.

GEITASTRAND MINNEFOND

Blankettar hos:

Gunerius Kjøren